

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Caput 4. Quomodo Deus etiam voluerit, ut nonnulli Angeli ipsi assisterent,
pro ejus custodia, & quidam sancti illam sæpe visitarent, pro ipsius
solatio, manifestaveritque illi præstantiam, suavitatem ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

quod ille vult. Et quamvis verum sit, me deinceps passam fuisse aliquas tentationes diaboli, omnes tamen illæ non sunt fundatæ in passionibus immortificatis carnis & sanguinis, sed proveniunt à fraudibus inimici, qui cum strepitu armorum ac tumultibus, vult quasi extrinsecus animam invadere, DEO id, ex incomprehensibilibus suis iudicijs, permittente. Quod quidem attinet ad diabolum, ingrederetur in illam, si posset, per qualemcunq; tandem portulam, quam inveniret apertam: sed omnes ipsius insultus, strepitus, ac tumultus semper, quæ est Bonitas & Misericordia DEI, recidunt in nihilum, majorémq; adferunt molestiam & crucem animæ, quàm notabile periculum. Iste est status, in quo me Dominus DEUS per suam tantum misericordiam modò tolerat, & ego fruendo dictâ pace & quiete, amandòque DEUM ex toto corde & omnibus viribus, velut oblita omnis rei, quæ non est ipse, & omnem in illo spem reponens, vivo simul in magno timore, metuens, ac tremens in omnibus meis operibus, & verbis, atq; cogitationibus, dum semper omnia persequor, nihilque prorsus mihi ipsi fido, sicut qui semel iterumque incidit in dentes lupi, ubi didicit vivere cum timore ac sollicitu-

dine. Hæc namque magna bona elicit, & potuit elicere magnus Magister ac Dominus noster, ex illis malis & peccatis meis, in quæ ex mea miseria, & ipsius permissione sum prolapsa. Atque ita, cum experientia, quam habeo istarum mearum miseriarum, & cum lumine, quod meæ animæ dat DEUS, pro illis cognoscendis, sum, & conservor à Divina Majestate bene sedens in isto cognitionis propriæ furore, ut, quidquid cruciat & affligit, vix sentiam; imò mihi facilè videatur & leve, sustinere quidlibet, dum confidero modicum, quod patior, comparatum cum tormalis, quæ pati mereor: in hoc præterea loco cognitionis mei ipsius, qui est ad eò proprius locus meus, invenio DEUM meum, & illum cognosco ac amo, tanquam Bonum infinitum meum: atq; ipse quærit me miserabilem, meque visitat & consolatur, ac revelat mihi sua Divina secreta, & illuminat me, ut cognoscam ipsius perfectiones, communicans se hæc ratione parvulis, qualis sum ego, eò quòd delicia ipsius sint, esse cum filijs hominum, sicut Divina Majestas dixit, & experientia ostendit: quapropter adoretur, & glorificetur in æternum ab omnibus suis creaturis. Amen.

CAPVT IV.

Quomodo DEUS etiam voluerit, ut nonnulli Angeli ipsi assisterent, pro ejus custodia, & quidam Sancti illam sæpe visitarent, pro ipsius solatio, manifestaveritque illi præstantiam, suavitatem & securitatem viæ, quâ ipsam ducebat.

*Q*UOD DEUS vellet famulam suam ducere vijs internis, ac tam novis & inusitatis, voluit illi quoque attribuire aliquos Angelos speciales, qui ipsam per illas ex officio sibi proprio, ducerent, & comitarentur, atque ex singulari gratia ei assisterent, non solum invisibiliter, qualiter assistunt cæteris fidelibus, verum ita, ut illos videret ac audiret oculis, ac auribus animæ.

Et quia ubique eorum fit mentio in hac Historia, oportet modò aliquid de singulis dicere.

§. I.

De Angelo Custode.

IN primis ab eo statim tempore, incepit se illi spectandum exhibere Angelus Custos, in specie decennis pueri, mirè formosum ac splendidum, & candidâ veste indutum, præferens in vultu magnam majestatem ac

posera-

potentiam, quam aliquando ex peculiari
 DEI illuminatione intellexit esse tantam,
 ut ipsi videretur sufficere ad evertendum
 mundum. Unde usque ad hunc fuit consternata,
 ut multis diebus aliud non ageret, quam in-
 tra se ipsam diceret: Si unus Angelus tantâ
 est præditus potentiâ, quantâ iste, quem
 vidi; qualis erit potentia Domini Angelo-
 rum? Cum autem ipsi aliâ vice comparu-
 isset eleganter vestitus, atque illa præmode-
 stia nollet ipsius vultum intueri, dixit ei:
 Siquidem me non vis aspicere, DEUS te il-
 luminabit, ut videas meam fortitudinem.
 Et subito illi apparuit instar muri cujus-
 dam fortissimi, quem nulli globi possent per-
 rumpere, non secus quam si forent strumini:
 talis, dixit tum Angelus, est nostra potentia,
 pro custodiendis hominibus, ac defendendis
 contra demones. Cum hac potentia, & non
 minori sollicitudine, atque cum advenabat,
 ut ipsam custodiret, ac tueretur, modo pro-
 fus peculiari, & alio, quam reliqui Angeli;
 qui ordinariè cum ipsa agebant, quodam-
 modo humano, sicut amici, aut socij solent
 secum conversari, ille verò cum imperio, &
 tanquam Hospes domus ingrediebatur, & e-
 grediebatur, exaquebat utque universa per-
 tinentia ad salutem anime ipsius, docendo
 illam, dirigendo, exhortando, objurgando,
 nec non castigando, quando opus erat, & per-
 agendo cetera omnia, que prudens aliquis,
 amans ac sollicitus pedagogus, potest ac debet
 agere cum puero, cujus curam gerit: ipse
 quoque specialius erit quasi minister, & in-
 strumentum DEI in extraordinarijs gratijs,
 quas illi conferbat; eratq; præterea tanquã
 depositarius, in cujus manibus & sinu depo-
 nebantur spiritualiter cimelia, quibus illam
 DEUS diabat, gratiarum, virtutum, ac
 meritorum, que per ea cimelia significaban-
 tur. Atque ut intelligeret antiquam esse
 hanc ipsius curam, quamvis illud usque ad
 tempus eam gessisset invisibiliter, incepit illi
 quadam vice enumerare pericula, ex quibus
 ipsam liberavert ab infamia, eò quòd illam
 diabolus jam tum persequeretur: Non me-
 meministi, agebat, quando adhuc puella vo-
 lebas aliquid extrahere, quod tibi cecide-
 rat inter grandes lapides, unum illorum
 ruisse, qui supra te labebatur? scias, velim,

ipsum fuisse motum à diabolo, ut te ma-
 ctaret, sed esse à me detentum, quamvis
 tibi læserit digitos, cujus rei signa etiamnũ
 in illis habes: neque recordaris, te, cum
 aliquando conscenderes quædam præcipi-
 tia, fuisse proximam casui? Ecce ego te
 erui ex eo discrimine. Atque hunc in mo-
 dum illi reconsebat beneficia, que ei præstite-
 rat postea in proventiore ætate, in qua ple-
 runque, dum ipsa pateretur persecutiones
 & molestias, quas illi demon procurabat, ma-
 gnâ virtute pro ejus defensione aggrediebat
 tur istum potentem hostem, donec illum eri-
 peret ex illius manibus.

Denique (inquit illa) præbitis aliquan-
 do indicijs magni gaudij, mihi dixit: Ec-
 ce, mihi incumbit, animam tuam addu-
 cere ad conspectum DEI. Cum autem
 ego penderelem lætitiã, quam præfe-
 rebat, & modicum illud, seu nullum à
 me præstitum DEO obsequium, nec non
 multa à me commissã peccata, respondi
 ipsi: Quomodo creatura tam indigna cõ-
 parebit coram suo DEO?

§. II.

De alijs quatuor Angelis, quos
 ipsi dedit DEUS defensores
 ac socios.

Cum in dies auferentur ipsius miserie ac
 certamina, & infirmitates ac dolores,
 auxilij pariter DEUS sua auxilia: quia pro-
 cedente tẽpore (circiter quadagesimo quinto
 anno etatis) illi attribuit alios quatuor An-
 gelos, qui ipsam custodirent, eique semper as-
 sisterent instar contrubernaliũ, quod ipsa
 humiliter imputabat sue proprie imbecillita-
 ti, dicens, eam esse majorem, quam reliqua-
 rum animarum, ideòque illi DEUM provi-
 disse de majore numero Custodum, tanquam
 magis indigenti his auxilijs; & postea refert
 speciem, in qua illos initio videbat: Agno-
 sco, inquit, sentio ac intelligo, peculiariter
 à DEO illuminata, semper mihi adesse
 istos quatuor Angelos; atque licet eos non
 videam ordinariè, sæpe tamen ipsos video,
 occurrentibus mihi occasionibus, & ne-
 cessitatibus naturalibus, quales sunt, dum
 mihi est surgendum ex lecto, quod à mul-
 tis

tis annis non possum facere absque speciali auxilio, & illi me suis manibus eleuant: tunc autem illorum conspectu tam diu fruor, quàm placet DEO, ut ipsos videam præsentes eo tempore, quod modò est longius, modò breuius. Video etiam illos, & ipsi me eodem modo iuant, quando sum valde debilis, & me non possum mouere in lecto. Interdum accidit, ut dum comedo, vel aliud quid simile ago, me intueantur cum amabili quadam cura, ac attentione, & applicatione tanta, ut videantur inusitato amore de me folicitari, deq; meis, quantumvis exiguis, necessitatibus. In supernaturalibus ipsos video, quando me iussu DEI aliquo modo corripiunt, vel curant quædam mea vulnera, aut morbos, & quando mihi dæmon, actus in furiam ac rabiem, vult inferre aliquod malum, vel nocumentum: tum quoque video, quomodo me defendant & liberent, quavis subinde DEUS nolit, ut illos tali occasione videam, quò plus patiar. *Quod hic asserit, fiebat in principio; deinde enim illos propè semper poterat pro libitu intueri: Duo erant specie tenus majores, duo verò minores, ad eum modum, quo puer decennis excedit septennem. Vestis ipsorum erat tunica protensa ad pedes, coloris violacei, supra quam habebant aliam instar Dalmaticæ cum suis manicis, qua pertingebant usque ad genua; super istam autem gestabant quoddam quasi pallium, quod ex una parte conuoluebant sub brachio: assistebant porò illi in quatuor designatis cubiculi partibus, non nihil remoti à lecto, unus ex maioribus & alter ex minoribus, suo ordine, ad parietem proximum superiori parti lecticæ, alij verò duo ad parietem ipsi conjunctum, efformantes quendam quasi triangulum; Angelus tamen Custos semper comparebat ad lecti caput, ante prædictos duos Angelos. Et quia Sancti Angeli, sicut constat ex Sacra Scriptura, sortiuntur nomina ex officijs, quibus funguntur erga homines, exposuerunt ipsi sua nomina, ac proinde intellexit majorem ex illis duobus, qui stabant in una parte, vocari Fortitudinem DEI. Hoc enim significat nomen Gabriælis, quia ipsam defendebat strenuè, & conservabat à damnis, qua illi dæmon infer-*

re conabatur: minor autem appellabatur Raphaël, quod idem est ac Medicina DEI, sanabat enim ipsius vulnera, qua illi demon instigebat, & subleuabat ipsam in doloribus. Alij duo stantes in altera parte, habebant nomen conforme suo muneri, vocabanturq; Missus major, & Missus minor, ut pote missi à DEO: minor illorum ibat ad omnia peragenda, qua DEO permittente, & ipso inspirante, ab eo petebat, illique commendabat, ut ad consolandos infirmos, vel iuvandos afflictos; Major erat quasi superior, & hic ibat ad expedienda maiora negotia. Quamvis autem apparerent in specie puerorum, majoris decentia causâ; in verbis tamen & operibus demonstrabant sapientiam, potentiam & maiestatem Angelicam, ut apparebit ex ijs, qua de ipsis dicemus.

§. III.

De alijs Angelis, quos præterea DEUS sua famula adiunxit.

TEmpore alterius vehementis cruciatûs, inquit ipsa, mihi ob id, quod patiebar, conquerenti, respondit Dominus: Nè affligaris, sicut enim tibi dedi quatuor Angelos, ut tibi assistant, tuiq; curam habeant, ac te custodiant, addam & alium, qui tibi similiter adfit. Illa verò dixit: Hoc non, Domine, hæc non: quid de me dicent, quòd habeam tot Angelos? quid dicet meus Confessarius? Siluit Dominus, & post aliquot deinde horas venit quidam Angelus, in specie pueri duorum annorum, seq; coram ea constituit: sed ipsa se ab illo videndo avertebat, quantum poterat, & in hac lucta transiit octiduum, donec mihi eam retulisset, præcepissimque illi, ne amplius reluctaretur, sed aspiceret ipsum, sicut alios quatuor. Quod illa fecit, & iste Angelus ipsi semper assistebat. Quamvis autem appareret corpore puer, erat nihilominus mirum in modum magnanimus, & dixit illi quodam die: Etiam si appaream parvus, non est tamen parva mea potentia, cum Divina virtute; statimque conscendit quendam montem, ad cuius declivitatem decurrebat fluvius, & cum cederet quendam gestum, intel-

D 2

lexit,

lexit illuminata à DEO, quod posset illum montem exvertere, ac detinere fluvium, eâ potentia, quam ipsi DEUS contulisset; & cum ipsam interrogavissim, sciretne nomen ab illo assumptum, dixit ipsum vocari: Paranympum. Quodam die, post toleturum diuturnum cruciatum, ultra viginti horas, afflictâ exposuit manum ex toga, collocans illam supra lectum, & Angelus paulatim accedebat, ut ubi appropinquavisset, admove- ret caput ipsius manui, quâ illa retraxit. Dixitq; ei Angelus: Anima DEI, quare me fugis? Quia (ajebat ipsa) non eram ita cõposita, ut posses tam propè accedere. Intellexit autem, illum venire, quasi ad osculandam manum: sed Angelus reposuit: Nos Angeli DEI tantopere æstimamus eos, qui ipsius amore patienter & prompto animo tolerant afflictiones, ut non tantum ipsorum manus, verum etiam pedes oscularemur: & si nostra natura Angelica esset capax invidiæ, tangeremur illâ ideo, quod non possimus pro DEO pati, sicut homines. Tandem illi DEUS dedit alios quatuor Angelos, qui admirabili modo semper cum ipsa versabantur in cubiculo, quamvis illos non semper videret, sicut priores quatuor: quia ibi morabantur quasi occulti, intra quandam adiculam, constructâ ex quatuor aureis parietibus, per cujus portulam apertam apparebat elegans aula, in qua ij sancti Angeli residebant, seq; videndos illi exhibebant: subinde verò exhibant patentes mirabilia & cœlestia opem, ad illam consolandam in afflictionibus; qua de re dicitur in Libro sexto.

§ IV.

Quomodo à Beatissima Virgine, & alijs Sanctis fuerit frequentissime visitata.

Uterius progressa est misericordia DEI erga hanc suam famulâ, in designandis ipsi etiam quibusdam sanctis Cœlitibus, qui essent specialiter ejus Patroni, Advocati & Intercessores, illiq; jurarent in omnibus ipsius, tam spiritualibus, quam corporalibus necessitatibus, modis suavissimis, mirabilissimis, & plenâ amore. Hos inter, precipua-

fuit Beatissima Virgo, quia Servator noster plurimum delectatur, si ejus Electi, quibus tantas confert gratias, sint quam addictissimi suæ Sanctissimæ Matri, ut ipsos hac ratione provehat ad excellentem sanctitatem. Sanctissima Virgo frequenter secum adducebat Sanctum Joachimum suum Parentem, & Sanctum Josephum suum Sponsum, ut eam redderet bene erga ipsos affectam. Præterea, qui illam sæpius irvisebant, fuerunt Sancti Patriarchæ Fundatores Religionum: in primis Sanctus Pater noster Ignatius, cujus se reputabat esse filiâ; deinde gloriosus Sanctus Dominicus eque frequenter; ac tum Sanctus Franciscus mirus: atque hi tres adducebant secum subinde Sanctos suarum Religionum, & manifestabant ipsi eandem prærogativas, nec non alia notatu dignissima, qua deinceps intelligentur. Agnoscebat verò cœlesti collustrata lumine singulorum sanctitatem, ac dignitatem; atque etiam diversitatem humanorum corporum, cum qua illi comparebant: animadvertibat enim, quando erat corpus verum & unitum animæ, ut in Beatissima Virgine; & quando erat tantum apparens, sicut in Angelis, qui sunt puri spiritus; in reliquis tamen Sanctis videbat cum eodem lumine formam corporis, in qua eo modo comparentes illam adibant, esse velut ectypum corporis proprii, quod habuerunt, cum aliqua proportione & respectu ad animam: veniebant etiam habentes vestem similem illi, quâ induebantur in hac vita; interdum gestabant vestitum pretiosissimum, in quo, tanquam in speculo, cognoscebat præclaras ipsorum virtutes.

§ V.

Quam præstans, sua vis, & securâ fuerit ipsius via.

Denique, ut DEUS consolaretur suam famulam, voluit ipsi manifestare præstantiam, suavitatem, & securitatem via, quâ illam ducebat, ad eum modum, quo Justo Jacob in ipsius principijs exhibuit scalam, quæ pertingebat a terra ad Cælum, per quam ascendebant ac descendeabant Angeli, unâq; se ipsum eidem immixtum, ubi illi magna est pollicitus: quod nihil erat aliud, quam figurâ

via

via recta, per quam illam decreverat deducere.

Dum, inquit, quodam die scriberem ea, quæ mihi eveniebant, vidi ab anima mea usque ad cælum, ubi erat Divina Majestas, protendi viam rectissimam, & lucidissimam, quæ videbatur esse quidam Paradisus bonorum. Habebat ea colorem cæli lucidissimi, ac serenissimi, & constabat quasi ex gradibus utrinque clausis, ita ut, quantum apparebat, non esset possibile, quenquam per illos ascendentem ad alterutram partem cadere: tanta erat ejus soliditas. Vidi præterea, quod per istam viam ascenderent ad Divinam Majestatem desideria & affectus ardentis meæ animæ, descenderetq; ad ipsam virtus illius, & communicatio, adeò, ut summa quædam, animam inter & DEUM suum ac Dominum, atque inter hunc & illam, intercederet consensio. In utroque latere hujus viæ stabant Angeli, per intervalla, instar pinnarum, quæ ipsam vehementer exornabant, & reddebant jucundam aspectu. Cùm viderem, quàm recta & secunda esset illa via ad DEUM, existimabam, me non habere aliud impedimentum perveniendi ad Divinam Majestatem, quàm quod non liberarer à corpore hoc mortali, & egrederer ex hoc exilio. Et quia mea anima perspectam habebat istam viam, ac ipsam emensa fuerat, atque, ut sic dicam, perambulando triverat, ideo in ea per Divinam misericordiam constituta non habebat cur metueret, quò minus ascenderet, cœptumque iter proficeretur, donec perveniret ad conspectum sui dilecti, & exoptati Sponsi ac Domini, in quo omnem suum collocaverat amorem. Propter hanc visionem cessavi scribere, & raptam in ecstasim habui oculos defixos in cælo, ac animam repletam tanto solatio & gaudio, ut cùm corpus aliquam ipsius partem, quæ in illud redundaverat, non posset sufferre, aliquamdiu fuerit effusum in risum, nec ab eo potuerit abstinere: quod mihi erat valde mirabile. In ista ecstasi perseveravi multo tempore, & mihi reddita, retinui

magnam partem gaudij, quo in illa fueram delibuta, quòdque mihi duravit multis diebus, unà cum memoria istius tam beatæ viæ.

Hæc fuit ipsius visio. Quamvis autem non scripserit illius declamationem, satis potest intelligi, quod significaverit rectam ad DEUM viam, absque obliquis finibus; claram, absque tenebris errorum; certam, propter magnas prerogativas, ex quibus apparebat, esse bonum spiritum, cujus sequebatur ductum; cælesti conspicuam colore, absque terrenarum rerum mixtionem; undique clausam, propter securitatem, quam habebat, DEO ipsam protegente; repletam Angelis, qui illam custodiebant, etique tutum reddebant ascensum; & similem Paradiso propter abundantiam bonorum, & solatiorum, quæ in terra fruebatur, simili ei, quò perfruuntur, qui gaudent in cælo. Quod significabat letitia & risus, in quem tunc fuit soluta.

Unde solebat dicere, bona & solatia, ac benedictiones dulcissimas, quæ proveniunt ex conversatione cum DEO, esse quasi quasdam scalas firmissimas, pro quotidiano ad perfectiorem amorem DEI consensu, in quo, & cum quo sunt, atque acquiruntur omnia simul bona, cujus solatia sunt tanta, ut si tantillum ex illis degustarent, qui optant bona, favores & voluptates mundi, statim hæc libenter desererent, atque adverterent, vitâ solitariam, & familiaritatem cum DEO, non esse vitâ tristem & melancholicam, uti sibi mundus imaginatur: quia DEUS est valde fidelis, perquam liberalis & magnificus, in adimplendis suis promissis: siquidem ipse dixit, se ijs, qui omnia propter illum relinquerent, daturum centuplum, & postea vitam æternam. Non dicent se deceptos, qui illa dereliquerint, ut ipsi serviant, quamvis illi oporteat multo cum labore querere, & invenire, ut eo quis potiatur. Quod bene est experta hæc Virgo, ideòque cùm aliquando dixisset DEO, ut istas visiones, alloquia & favores ipsi servaret pro cælo, respondit illi:

Se hic, & ibi ipsi præstaturum solatia,
& favores.

(e) * * * (20)